

случай Вазовденъ на първия Петко отъ още непечатания Вашъ Михалаки чорбаджи и прѣводача на Дамата съ камелиитѣ въ Народния театъръ.

Ако и скромно достигналъ до 61-та си година, още съмъ подъ юношеското си впечатление на пловдивската люксембургска сцена, когато Вие и покойниятъ д-ръ Янкуловъ се възхищавахте отъ излизация изъ устата ми: Ходихъ въ Подумогушой . . .

На сребърния Ви юбилей лично присѣтствувахъ въ дома

Ви съ покойната си съпруга Шенка и Ви поднесохъ нашитѣ честитявания. А днесъ, по случай голѣмото тържество на България, въ интименъ кръгъ на скромното си сѣмейство свира съ моята хърватска тамбура всѣки мотивъ, стиховетѣ на който сж излѣзли изподъ Вашето перо.

Празникъ е въ България, празникъ е въ кжщата ми, празникъ е въ душата ми.

Твоятъ землякъ
Н. Ив. Поповъ.

22.

Забѣлѣза ли, вѣнценосни поете, чии поздрави недостигаха срѣдъ общото поклонение народно? На твоята посестрима — гората, поете.

Днесъ тя ми повѣри, че е сторила това съ умисълъ — отъ сестринска обичъ, съ свещенъ егоизъмъ къмъ любимия братъ. Горда съ неговата слава, искала да ѝ дари поета повече внимание — да бжде само съ нея.

Праща ти тя, поете, всичкия свой чаровенъ даръ, заченатъ въ пролѣтенъ копнежъ, крѣпналъ въ знайно лѣто, узрѣялъ въ тиха есенъ. Шепне ти тя своитѣ скжпи трепети и ти се сливашъ съ тѣхъ, защото тя и ти сте едно, поете . . . А азъ, тѣй нескромна, подслушвамъ, ползувамъ се отъ нейнитѣ искрени чувства, за да присѣдиня и моитѣ поздрави и поклонения прѣдъ твоята дивна, тиха, горда есенъ — 50 годишния юбилей.

С. Цонева.

23.

Ще се досѣтите, уважаеми господинъ Вазовъ, защо толкова късно ида съ своето скромно, но сърдечно поздравление. Въ врѣме на грандиозното чествуване Вие нѣмаше да прие-